

ความเป็นมาของปัญหา

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า การที่จะพัฒนาประเทศให้เจริญรุ่งเรืองได้นั้น จะต้องมีการพัฒนาการศึกษาควบคู่ไปกับการพัฒนาสาขาอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะการพัฒนาประเทศไม่ว่าทางด้านเศรษฐกิจ หรือสังคมจะบรรลุความสำเร็จได้นั้น ย่อมอาศัยพื้นฐานทางการศึกษาของพลเมืองซึ่ง เป็นทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภคเป็นสำคัญ ประเทศไทยกำลังอยู่ในระหว่างการพัฒนาทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม การพัฒนาด้านการศึกษาจึงนับเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง สถาบันการศึกษาทุก ๆ ระดับย่อมมีความสำคัญทั้งสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สถาบันในระดับวิทยาลัยชั้นสูงและมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นแหล่งผลิตคนชั้นนำที่มีความรู้สาขาต่าง ๆ ไปรับใช้สังคมและประเทศชาติ การปรับปรุงและขยายการศึกษาในชั้นมหาวิทยาลัย จึงนับว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่ง การผลิตคนระดับมหาวิทยาลัยออกไปให้มากเพื่อรับใช้สังคม หรือไปดำเนินอาชีพด้วยตนเองนั้น ย่อมเป็นการสร้างรากฐานทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองให้ก้าวหน้าอีกด้วย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เดิมคือวิทยาลัยวิชาการศึกษา ซึ่งยกฐานะขึ้นเป็นมหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน พ.ศ. 2517 ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2517 วิทยาลัยวิชาการศึกษา¹ เป็นสถาบันการศึกษา ซึ่งมีความมุ่งหมายที่จะส่งเสริมวิชาชีพ และวิทยฐานะของครูอาจารย์ และเจ้าหน้าที่บริหาร

¹คู่มือนิสิตและอาจารย์วิทยาลัยวิชาการศึกษาพระนคร ปีการศึกษา 2513 "ประวัติวิทยาลัยวิชาการศึกษา" (โรงพิมพ์คุรุสภา พระสุเมรุ, 2513) หน้า 6-10

การศึกษา การส่งเสริมวิทยฐานะและฝึกหัดครูอาจารย์นี้ เป็นงานสำคัญของชาติซึ่งเริ่มมาพร้อมกับกระทรวงศึกษาธิการ กิจการส่งเสริมวิทยฐานะและฝึกหัดครูอาจารย์ตั้งแต่เริ่มต้นมานั้นได้ผลดีพอสมควร ได้ผลิตครูประเภทต่าง ๆ นับแต่ครูอนุบาลจนถึงอาจารย์มหาวิทยาลัย กระทรวงศึกษาธิการได้คำนึงถึงความสำคัญของการฝึกหัดครูเป็นอย่างมาก จึงได้พยายามขยายโรงเรียนฝึกหัดครูเป็นลำดับมา จนได้จัดตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูโดยเฉพาะขึ้นที่ถนนประสานมิตร อำเภอพระโขนง พระนคร เมื่อปี 2492 มีชื่อว่าโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูง ถนนประสานมิตร กิจการโรงเรียนฝึกหัดครูแห่งนี้ได้รับการปรับปรุงขยายอาคารสถานที่เป็นลำดับมา ถึงเช่นนั้นก็ยังไม่เพียงพอที่จะรับนักศึกษาให้ได้เต็มความต้องการ และยังไม่อาจจัดวิทยฐานะทางครูให้ถึงขั้นสูงสุดได้ กระทรวงศึกษาธิการจึงเห็นสมควรปรับปรุงให้เขยิบวิทยฐานะถึงปริญญาในวิชาการศึกษา ให้ได้มาตรฐานของต่างประเทศ เพื่อติดต่อดำเนินการศึกษาระดับสูงของต่างประเทศได้ การปรับปรุงโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูงครั้งนี้ยังผลให้เกิดวิทยาลัยวิชาการศึกษาระดับสูง ณ โรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูง ถนนประสานมิตร เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม พุทธศักราช 2496

เพื่อให้วิทยาลัยวิชาการศึกษามีอำนาจให้การศึกษาถึงขั้นปริญญาได้โดยสมบูรณ์ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัยวิชาการศึกษา พ.ศ. 2497 ต่อสภาผู้แทนราษฎร และตราเป็นพระราชบัญญัติเมื่อวันที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2497

ตามนัยแห่งพระราชบัญญัตินี้ วิทยาลัยวิชาการศึกษา มีอำนาจให้อนุปริญญา (อ.กศ.) ปริญญาตรี (กศ.บ.) ปริญญาโท (กศ.ม.) และปริญญาเอก (กศ.ด.) ในวิชาการศึกษาและวิชาอื่นที่เกี่ยวข้องของเกณฑ์สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยได้ และอาจจัดให้มีการศึกษา และการสอบไล่เพื่อรับประกาศนียบัตรอย่างอื่น ตามหลักสูตรและวิธีการที่สภาวิทยาลัยกำหนดได้ด้วย

วิทยาลัยวิชาการศึกษาแบ่งออกเป็นสำนักงานอธิการวิทยาลัย และคณะวิชา 4 คณะ คือ คณะวิชาการศึกษา คณะวิชาวิจัยการศึกษา คณะวิชามนุษยธรรมศึกษาและสังคมศาสตร์ และคณะวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์

ในหลักวิชาการศึกษานั้น วิทยาลัยคำนึงถึงเด็กเป็นใหญ่กว่าสิ่งอื่น เช่น ครูปริญญาทางฝ่ายประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอาชีวศึกษา หมายถึงครูผู้สอนนักเรียน ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอาชีวศึกษา มิได้เพ่งเล็งถึงวิทยฐานะของครู เช่น ครู ป.ป., ป.ม. ดังแต่ก่อน เพื่อประโยชน์แก่หลักการคำนึงถึงเด็กเป็นใหญ่นี้ กระทรวงศึกษาธิการได้เจรจากับองค์การศึกษาวិทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ขอให้องค์การมาตั้งสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก (International Institute for Child Study) ซึ่งการเจรจาก็เป็นผลสำเร็จและกระทรวงศึกษาธิการให้วิทยาลัยวิชาการศึกษา ทำงานร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับสถาบันระหว่างชาติแห่งนี้ เพื่อทำการค้นคว้าเกี่ยวกับความเจริญงอกงามของเด็กทางทวีปเอเชีย เพื่อให้ได้ผลในทางปริมาณเพิ่มมากขึ้น กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ขยายกิจการวิทยาลัยให้กว้างขวางออกไปอีก ได้มีการปรับปรุงวิทยาลัยเป็นการใหญ่ในระยะต่อมา ทำให้ วิทยาลัยวิชาการศึกษาเป็นวิทยาลัยที่ดีแห่งหนึ่ง แต่การขยายกิจการแต่เพียงภายในเขตวิทยาลัยซึ่งตั้งอยู่ ณ ถนนประสานมิตรเท่านั้น ยังไม่เป็นการเพียงพอ เพราะสถานที่ของวิทยาลัยมีบริเวณอันจำกัด และไม่สะดวกแก่นิสิตที่เดินเรียน วิทยาลัยวิชาการศึกษาจึงเปิดรับนิสิตเดินเรียน ชั้นที่แผนกฝึกหัดครูมัธยม โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ถนนพญาไท ปทุมวัน และเพื่อมิให้กิจการของวิทยาลัยรวมอยู่ในพระนครแต่แห่งเดียว กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ขยายกิจการของวิทยาลัยออกไปยังจังหวัดใกล้เคียง โดยเปิดรับนิสิตประจำชั้นที่วิทยาลัยบางแสน จังหวัดชลบุรี สถานที่ศึกษาใหม่ของวิทยาลัยทั้งสองแห่งนี้ เริ่มดำเนินการสอนตั้งแต่ปีการศึกษา 2498 ในการประชุมสภาวิทยาลัยวิชาการศึกษา ครั้งที่ 6 ณ ห้องประชุมกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม 2498 ได้ตกลงให้เรียกชื่อสถานศึกษาของวิทยาลัยที่แผนกฝึกหัดครูมัธยม โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาว่า วิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน ส่วนสถานศึกษาของวิทยาลัยที่ตำบลบางแสน จังหวัดชลบุรีนั้นให้เรียกชื่อว่า วิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน

นับตั้งแต่ปีการศึกษา 2499 วิทยาลัยวิชาการศึกษาได้ปรับปรุงกิจการให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ และได้เปิดสาขาของวิทยาลัยวิชาการศึกษาชั้นอีก

ทั้งในต่างประเทศและในประเทศไทย ด้วยเหตุนี้จึงได้มีวิทยาลัยวิชาการศึกษาพิเศษโลก วิทยาลัยวิชาการศึกษามหาสารคาม วิทยาลัยวิชาการศึกษาสงขลา วิทยาลัยวิชาการศึกษาพระนคร และวิทยาลัยวิชาการศึกษาพลศึกษาเพิ่มขึ้น ตามลำดับ

มหาวิทยาลัยมีหน้าที่รักษา สร้างสรร แยกแยะ วิชาความรู้สาขาต่าง ๆ มีหน้าที่ผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ในวิชาการ สามารถนำความรู้ไปใช้ และมีสติปัญญาค้นคว้าเพิ่มเติม หรือคิดแปลงความรู้ให้เหมาะสม มีความคิดเป็นของตนเอง มีรสนิยมสูง และเป็นพลเมืองดีของชาติ บัณฑิตเหล่านี้จะไปประกอบอาชีพต่าง ๆ ในองค์การทั้งรัฐบาลและเอกชนในระดับกลางและระดับสูง ความสำเร็จของแต่ละคนเมื่อรวมกันย่อมถือได้ว่าเป็นความสำเร็จของประเทศชาติ ดังนั้นคุณภาพของมหาวิทยาลัยซึ่งจะแสดงออกโดยคุณภาพของบัณฑิต ย่อมกระทบกระเทือนต่อคุณภาพของชาติเป็นส่วนรวมด้วย

มหาวิทยาลัยมีส่วนประกอบใหญ่ ๆ 3 ส่วนด้วยกันคือ ฝ่ายบริหาร ฝ่ายอาจารย์ และฝ่ายนิสิตนักศึกษา โดยเฉพาะฝ่ายบริหารมีความสำคัญต่อฝ่ายอาจารย์และนิสิตนักศึกษาเป็นอย่างมาก เพราะถ้าระบบการบริหารไม่ดีจะกระทบกระเทือนส่วนอื่น ๆ อย่างมาก ฝ่ายบริหารนี้รวมถึงองค์การและผู้ที่ทำหน้าที่กำหนดนโยบาย กำหนดกฎเกณฑ์ต่าง ๆ และดำเนินการในเรื่องการจัดสรรงบประมาณ การแต่งตั้งบุคลากร และการให้บริการต่าง ๆ ที่จะเอื้ออำนวยให้การสอน การค้นคว้าของอาจารย์ดำเนินการไปได้ การที่มีระบบบริหารที่ผิดก็ การมีนโยบายและการปฏิบัติเกี่ยวกับงบประมาณและงานบริหารบุคคลที่ผิดก็ การปฏิบัติการณ์ในทางบริหารที่ไม่เอื้อความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้เกี่ยวข้องก็ ย่อมทำให้คุณภาพของการสอนและการค้นคว้าของอาจารย์ต่ำ ซึ่งจะแสดงออกให้เห็นจากความเสื่อมในความรู้ของอาจารย์ และความต่ำต้อยของบัณฑิต มหาวิทยาลัยประกอบด้วยบุคคลและคุณภาพของมหาวิทยาลัยอยู่ที่คุณภาพของบุคคล เมื่อระบบไม่ดี บุคคลก็พลอยไม่ดีไปด้วย แต่เมื่อระบบดี มีบรรยากาศในการบริหารที่ดี โอกาสที่จะได้บุคคลที่ปฏิบัติงานดีย่อมมีมาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทำหน้าที่หลักในด้านการผลิตครูที่มีความรู้ ความสามารถ เพื่อไปสอนเด็กต่อไป ถ้าระบบบริหารไม่ดีก็จะทำให้ผลผลิตของมหาวิทยาลัย คือครูในอนาคตมีคุณภาพต่ำ เป็นผลกระทบกระเทือนต่อการศึกษาของชาติโดยส่วนรวมด้วย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแตกต่างจากมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ในด้านที่เป็น มหาวิทยาลัยที่มีหลายวิทยาเขต โดยมีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็น วิทยาเขตกลาง และมีวิทยาเขตอื่น ๆ อีก 7 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา จึงน่าจะได้มีการวิจัยถึงพฤติกรรมทางการบริหารของผู้บริหารมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยไปปรับปรุงแก้ไขวิธีบริหารงาน เพื่อขจัดปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น และใช้เป็นแนวทางวางแผนปรับปรุงแก้ไขและหาวิธีการบริหารที่มีประสิทธิภาพ

ในการสำรวจพฤติกรรมทางการบริหารนั้น จะต้องทำความเข้าใจเสียก่อนว่า กระบวนการบริหารคืออะไร กระบวนการบริหารในทัศนะของแคมป์เบล คอรับอลดี และ แรมเซเยอร์ (Campbell, Corbally and Ramseyer) ได้แก่วิธีทางที่หน่วยงาน พิจารณาสั่งการและปฏิบัติเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย¹ ส่วนลิทซ์ฟิลด์ (Litchfield) ให้ความหมายว่า กระบวนการบริหารเป็นวงจรของการปฏิบัติงาน ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้คือ การวินิจฉัยสั่งการ การวางโครงการ การติดต่อสื่อสาร การควบคุม และการประเมินผลงานซ้ำ² กุลlickและเออวิก (Gulick & Urwick) เห็นว่า กระบวนการบริหารมี 7 ประการ คือ

¹ Roald F. Campbell, John E. Corbally Jr. and John A. Ramseyer, Introduction to Educational Administration (Boston : Allyn & Bacon Inc., 1962), p. 138.

² Edward H. Litchfield, "Notes on a General Theory of Administration," Administrative Science Quarterly (June, 1956), pp. 3-29.

1. การวางแผน (planning)
2. การจัดองค์การ (organizing)
3. การจัดวางตัวบุคคล (staffing)
4. การอำนวยการ (directing)
5. การประสานงาน (coordinating)
6. การรายงาน (reporting)
7. การจัดงบประมาณการเงิน (budgeting)

เมื่อนำอักษรตัวต้นของคำมาเรียงกันจะเป็น POSDCORB¹

แคมป์เบล (Campbell)² กับคณะของเขา ได้กล่าวไว้ว่า วัตถุประสงค์ของทุกองค์การ คือการประสานการปฏิบัติหน้าที่ของคนในองค์การให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ขององค์การนั้น การบริหารการศึกษามีวิธีการทำนองเดียวกันกับการบริหารทั่วไป ผิดแต่ว่า วัตถุประสงค์ของการศึกษาต้องเกี่ยวกับการเรียนการสอน จึงต้องมีลักษณะพิเศษ 6 ประการ คือ ต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องระบบการศึกษาต่อสังคม โรงเรียน ในฐานะสถาบันที่ใกล้ชิดกับสังคมมากกว่าสถาบันอื่น ผู้บริหารต้องเข้าใจหน้าที่อันซับซ้อนของครูและสนใจความสัมพันธ์ระหว่างครู นักเรียน และผู้ปกครอง ส่งเสริมอาชีพของครูว่าเป็นวิชาที่ต้องมีเทคนิคขั้นสูง และการวัดผลการศึกษาโดยดูจากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน นอกจากนี้การบริหารการศึกษาต้องมีการค้นคว้าและวิจัยเกี่ยวกับการบริหารการศึกษาคือเป็นสิ่งสำคัญอีก

¹ Luther Gulick, "Notes on the Theory of Organization," in Papers on the Science of Administration, L. Gulick and L. Urwick. (New York : Institute of Public Administration, Columbia University, 1936), p. 13.

² Roald F. Campbell, et. al., Introduction to Educational Administration (Boston : Allyn and Bacon, Inc., 1967), pp. 138-162.

ประการหนึ่ง ในปี ค.ศ. 1950 เซียร์ (Sears) ได้ประยุกต์หลักการบริหารทั่วไป เป็นหลักการบริหารการศึกษา ควรประกอบด้วยกิจการเกี่ยวกับการวางแผนหรือโครงการ (planning) การจัดระเบียบองค์การบริหาร (organization) การสั่งการและ มอบหมายหน้าที่ (direction) การประสานงาน (coordination) และการควบคุม ดูแลผลการปฏิบัติงาน (control) ในปี ค.ศ. 1955 สมาคมผู้อำนวยการศึกษาในสหรัฐอเมริกา (The American Association of School Administrators) ได้เสนอ กระบวนการบริหารการศึกษาไว้ 5 ประการ ประกอบด้วย การวางแผน (planning) การแสวงหาบุคคลและวัสดุงาน (allocation) การเสริมกำลังบำรุง (stimulation) การประสานงาน (co-ordination) และการประเมินผลงาน (evaluation)¹

ในปี ค.ศ. 1957 เกรก (Gregg)² เสนอว่ากระบวนการบริหารการศึกษา ควรมี 7 ขั้นตอนคือ การวินิจฉัยสั่งการ (decision-making) การวางแผน (planning) การจัดระเบียบองค์การ (organizing) การติดต่อสื่อสารหรือเสนอ รายงาน (communicating) การใช้อิทธิพลหรือจูงใจ (influencing) การประสานงาน (coordinating) และการประเมินผลงาน (evaluation) ชุม กาญจนประกร³ เน้นว่า ควรเพิ่มนโยบาย (policy) และอำนาจหน้าที่ (authority) จากกระบวนการ

¹American Association of School Administrators, Staff Relations in Administration (Washington, D.C. : AASA, 1955), p. 87.

²Russell T. Gregg, "The Administrative Process," in Administrative Behavior in Education, Roald F. Campbell and Russell T. Gregg (eds.) (New York : Harper & Brothers, 1957), pp. 102-124. .

³ชุม กาญจนประกร, "รัฐประศาสนศาสตร์," สังคมศาสตร์ (กรุงเทพฯ : คณะรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2508), หน้า 21-22.

การบริหารของกูลิค อธิบายว่าในการบริหารงานนั้น การกำหนดนโยบายและการปฏิบัติ ตามนโยบายให้บรรลุผลเป็นสิ่งสำคัญ นอกจากนี้ยังต้องมีอำนาจหน้าที่ รวมทั้งการมอบ อำนาจหน้าที่ กระบวนการบริหารจึงควรเป็น PAPOSDCORB

กระบวนการบริหารที่มีผู้เสนอไว้นี้มีแนวเดียวกับที่กูลิคเสนอไว้แทบทั้งสิ้น จะ แตกต่างออกไปเพียงรูปศัพท์เป็นส่วนใหญ่ แอนโคมาห์ (Ankomah) ได้ค้นคว้าผลงาน การเขียนของกูลิคไว้ เห็นว่ากูลิคมีความชำนาญในสาขาวิชาการคลัง และได้พัฒนาตนเอง มาเป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขาการบริหารงาน ได้ศึกษาและวิจัยในสาขาการบริหารการคลัง การบริหารงานบุคคล การบริหารองค์การสาธารณะและธุรกิจเอกชน จึงกล่าวได้ว่าเป็นผู้ ผสมผสานความชำนาญในสาขาต่าง ๆ เพื่อการบริหารงานที่มีประสิทธิภาพ¹

เนื่องจากเหตุผลดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยจึงมุ่งสำรวจพฤติกรรมทางการบริหารใน ขอบเขตของกระบวนการบริหารของกูลิคและเออวิก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางการบริหาร 7 อย่างคือ การวางแผน การจัด องค์การ การจัดวางตัวบุคคล การอำนวยความสะดวก การประสานงาน การรายงาน และ การจัดงบประมาณการเงินของผู้บริหารมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. เพื่อหาความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมทางการบริหารของผู้บริหารระดับสูง กับผู้บริหารระดับรอง

ขอบเขตของการวิจัย

1. พฤติกรรมทางการบริหารของผู้บริหารมีหลายทาง การวิจัยเรื่องนี้มุ่งสำรวจ พฤติกรรมทางการบริหารในขอบเขตของกระบวนการบริหาร 7 ประการ ตามแนวความคิด

¹ Kofi Ankomah, "Merging the Art and Science of Public Administration : Luther Gulick's Contributions", Dissertation Abstracts International (August, 1974, Vol. 35 No.2), p. 1200-A.

ของกูลิค (Gulick) คือ POSDCORB

2. การวิจัยครั้งนี้มุ่งวิจัยพฤติกรรมทางการบริหารของผู้บริหารมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทั้ง 8 วิทยาเขต คือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา

3. ผู้บริหารมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่จะศึกษาจำกัเฉพาะรองอธิการบดี คณบดี รองคณบดี หัวหน้าภาควิชาและหัวหน้าภาควิชาประจำวิทยาเขต ส่วนหัวหน้าแผนกวิชา และผู้บริหารระดับบัณฑิตวิทยาลัยไม่อยู่ในข่ายที่จะทำการวิจัยในครั้งนี้

คำนิยาม

"ผู้บริหาร" หมายถึง ผู้ที่ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี คณบดี รองคณบดี หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าภาควิชาประจำวิทยาเขต

"รองอธิการบดี" หมายถึง รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายวางแผนและพัฒนา และฝ่ายกิจการนิสิต ซึ่งประจำอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และรองอธิการบดีประจำวิทยาเขตอีก 7 แห่ง ซึ่งปฏิบัติหน้าที่เช่นเดียวกับอธิการบดีภายในวิทยาเขตของตน

"คณบดี" หมายถึง คณบดีประจำมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งได้แก่ คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ คณบดีคณะวิทยาศาสตร์ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ คณบดีคณะสังคมศาสตร์ และคณบดีคณะพลศึกษา

"รองคณบดี" หมายถึง รองคณบดีคณะต่าง ๆ ประจำวิทยาเขต ซึ่งปฏิบัติหน้าที่เช่นเดียวกับคณบดีภายในวิทยาเขตของตน

"หัวหน้าภาควิชา" หมายถึง หัวหน้าภาควิชาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

"หัวหน้าภาควิชาประจำวิทยาเขต" หมายถึง ผู้ปฏิบัติหน้าที่รองหัวหน้าภาควิชาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประจำวิทยาเขตต่าง ๆ

"ผู้บริหารระดับสูง" หมายถึง รองอธิการบดี คณบดี และรองคณบดี

"ผู้บริหารระดับรอง" หมายถึง หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าภาควิชาประจำ
วิทยาเขต

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ รองอธิการบดี คณบดี รองคณบดี
หัวหน้าภาควิชาและหัวหน้าภาควิชาประจำวิทยาเขต รวม 210 คน
2. ศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกา
รบริหารการศึกษาและการบริหารอุดมศึกษา เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
และประกอบในการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ส่งแบบสอบถามผู้บริหารมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทั้ง 8 วิทยาเขต
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล สำหรับวิทยาเขตใน ส่วนกลาง ผู้วิจัยไปส่งแบบ
สอบถาม และรับข้อมูลกลับด้วยตนเอง วิทยาเขตในส่วนภูมิภาคได้ส่งแบบสอบถามไปทาง
ไปรษณีย์
5. การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่ามัธยฐานเลขคณิต ค่าร้อยละ ค่าความเบี่ยงเบน
มาตรฐาน (S.D.) ค่าที (t-test) และค่าเอฟ (F-test)

ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

1. ผู้บริหารมหาวิทยาลัยจะสามารถนำผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยนี้ไปปรับปรุง
แก้ไขวิธีบริหารงานเพื่อขจัดปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการบริหารมหาวิทยาลัย
2. ผลจากการศึกษาวิจัย จะช่วยกระตุ้นให้ผู้บริหารมหาวิทยาลัยต้นตัว และ
กระตือรือร้นที่จะปรับปรุงการบริหารมหาวิทยาลัยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. การวิจัยนี้จะเป็นแนวทางในการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับการบริหาร
มหาวิทยาลัยให้แก่อนุชนที่ต่อการศึกษา ค้นคว้าต่ออีกในโอกาสต่อไป

ลำดับชั้นในการเสนอข้อมูล

- บทที่ 1 กล่าวถึงความเป็นมาของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย นิยามของคำต่าง ๆ ในการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย
- บทที่ 2 กล่าวถึงวรรณคดีที่เกี่ยวข้อง
- บทที่ 3 กล่าวถึงวิธีดำเนินการวิจัย ซึ่งประกอบด้วยประชากรที่ใช้ในการวิจัย ลักษณะ เครื่องมือ วิธีรวบรวมข้อมูล การเสนอข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล และ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
- บทที่ 4 กล่าวถึงผลการวิเคราะห์ข้อมูล
- บทที่ 5 เป็นการสรุปผลการวิจัย และขอเสนอแนะ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย